

[Finansministeren.]

anstalten selv kan holde en større del som direkte forsikring, idét erfaringerne viser, at man ikke behøver at genforsikre så meget, som der hidtil har været tale om.

Ved § 22 er der foreslået en udvidet adgang til at give præmiehenstand. Der er her navnlig tænkt på unge mennesker, som på grund af militærtjeneste eller midlertidig arbejdsløshed er berøvet deres sædvanlige indtægt, og som gerne skulle være i stand til at opretholde deres forsikring, indtil de kommer under mere normale økonomiske vilkår.

Hovedbestemmelsen angår dog lovens § 32, der fastsætter grundlaget for de almindelige tariffer. Her er det foreslået, at man fremtidig skal beregne disse dels på grundlag af en rentefod af $3\frac{3}{4}$ pct. mod tidligere 4 pct., dels på grundlag af den senest foreliggende dødelighedstavle. Man kunne måske synes, det er underligt at nedsætte den, om jeg så må sige, officielle beregningsrente netop i et øjeblik, da renteniveauet er stigende, og da det almindelige renteniveau jo er højere end 4 pct. Forholdet er også det, at der i den mellemliggende periode, siden loven fik sin nu foreslåede form, har været lavere rentesatser fremme, og man bør naturligvis ved fastsættelsen af en sådan rentefod være på den sikre side, d. v. s. man må hellere ligge noget under den sandsynlige gennemsnitsrente i forsikringsperioden end ligge over, for hvis man ligger over, bliver tarifferne jo fastsat for lavt, så regner man med en højere rentefod, end statsanstalten virkelig kan få af kapitalanbringelserne, og så risikerer man jo underskud. Derimod er der ikke nogen risiko ved at ligge tilsvarende under den faktiske rente, for betyder det, at statsanstalten på denne måde tjener noget mere, end hvad man regner med, så kommer denne fortjeneste ifølge de gældende regler forsikringstagerne til gode i form af bonus; man har jo netop i bonusordningen det smidige instrument, som kan tilpasse tingene efter den faktiske rentefod. Men det forudsætter naturligvis, at man er på den sikre side, d. v. s. at den officielt beregnede rente ligger noget under det sandsynlige gennemsnit. Jeg kan da også nævne, at de rentesatser, som har været godkendt af forsikringsrådet for private livsforsikringer i de senere år, har været sådanne satser som $3\frac{1}{2}$ og $3\frac{3}{4}$ pct. Løvrigt har man i vore nabolande endnu væsentlig lavere rentesatser end her i Danmark.

Når denne nedsættelse af beregningsrenten ikke fører til højere tariffer, skyldes

det, at man samtidig regner med en dødelighed, der er væsentlig lavere end hidtil. Det gør naturligvis, at statsanstalten nu kan regne med at have præmiebeløbene til forrentning i en længere årrække.

Da statsanstalten har en 5-årig regnskabsperiode, og den næste 5-årige periode begynder den 1. januar 1951, er det ønskeligt, at det nye beregningsgrundlag m. v. kan træde i kraft ved begyndelsen af det kommende år. Jeg skal derfor anbefale dette lovforslag til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Heising: Det lovforslag, som her foreligger til behandling, vedrører jo nok et lidt specielt samfundsanliggende, men med den store udbredelse, som livsforsikringerne har, og med den forsikringsbestand, som statsanstalten har, er det alligevel et anliggende, der har stor betydning for overordentlig mange mennesker. Nu er det næppe muligt uden en del kendskab til forsikringsteknik og til forsikringsmatematik helt at komme til klarhed over, om de her foreslåede ændringer netop træffer det, som de nu eksisterende forudsætninger betinger. Jeg tænker her på den indflydelse, som den forlængede levetid og den svingende rente har. Faktisk er vi på nåde og unåde henvist til at tage stilling i tillid til den institution, på hvis beregninger ændringsforslagene her hviler, men jeg finder det i og for sig naturligt at vise en tillid af denne art. Hvad man derimod meget vel kan bedømme selv som lægmand, er de principper, de retningslinier, som lovforslaget er udtryk for. Jeg vil straks sige, at den socialdemokratiske gruppe uden videre kan anbefale at tiltræde en række af ændringerne, og at vi i det hele taget møder med en velvillig indstilling overfor lovforslaget.

Dette gælder naturligvis ikke mindst de ændringer, der vil betyde lettelser og forbedringer for forsikringstagerne, og de ændringer, som tilsigter at give statsanstalten en smidigere forretningsgang. Af sådanne ændringer er der en hel række.

Man kunne f. eks. pege på den foreslåede ændring til § 22, efter hvilken der bl. a. under aftjening af værnepligt skulle være mulighed for ekstraordinær henstand med præmiebetalingen. Det falder jo ganske i tråd med de senere års bestræbelser for at sikre de værnepligtiges økonomi under indkaldelse.

Det gælder ligeledes ændringen til § 23, der på et enkelt punkt forbedrer reglerne for præmiefritagelse i tilfælde af invaliditet.

Det gælder også de foreslåede ændringer